

2016

© 2016 Antonis Klapsis. All rights reserved. This article is published in the Journal of Health Sciences, Neapolis University, 2016, Vol. 1, No. 1, pp. 1-10.

Klapsis, Antonis

• • •

---

<http://hdl.handle.net/11728/10974>

*Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository*

# FOREIGN AFFAIRS

The Hellenic Edition

Απρίλιος - Μάιος 2016 · Τεύχος 39

Εκδίδεται από την ΑΣΑΠ ΕΠΕ  
Λ. Αλεξάνδρας 91, 114 74 Αθήνα  
Τηλ.: 2130 255 870, Fax: 2130 255 867  
e-mail: info@foreignaffairs.gr  
web: www.foreignaffairs.gr



**ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ** Λουκάς Γ. Κατσώνης

**ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ** Αλέξανδρος Πρίφτης  
**ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ** Ηλίας Ι. Κουσκουβέλνς, Αλέξανδρος Μαλλιός,  
Θεόδωρος Τσακίρης, Ιωάννης Κωτούλας, Δημήτρης Π. Σωτηρόπουλος,  
Γιώργος Τζογόπουλος

**ΣΥΝΤΑΞΗ** Αλεξάνδρα Κρητικού, Μόδεστος Σιώτος

**ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ** Βιβή Βουδούρη

**ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ** Χρήστος Ζιάκνς

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ MARKETING** Νάντια Γεωργίου

**ΝΟΜΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ** Σοφία Νικολάου & Συνεργάτες Δικηγορική Εταιρεία,  
Πατριάρχου Ιωακείμ 6, 106 74 Αθήνα, Τηλ.: 210 3605987

**ΕΚΤΥΠΩΣΗ** ΠΕΔΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΕ, ΤΗΛ.: 210-3390204

**ΔΙΑΝΟΜΗ** Άργος ΑΕ Πρακτορείο Εφημερίδων  
και Περιοδικών Ελληνικού Τύπου

Χειρόγραφα προς δημοσίευση μπορούν να αποστέλλονται στη διεύθυνση: Λ. Αλεξάνδρας 91, 114 74, Αθήνα ή με ηλεκτρονικό τρόπο στην ηλεκτρονική διεύθυνση editor@foreignaffairs.gr. Η Σύμβαση θα λάβει υπόψη της κάθε κείμενο αλλά δεν αναλαμβάνει την υποχρέωση της δημοσίευσής του. Κάθε τυχόν πρόσθετο υλικό θα επιστρέφεται μέσω ταχυδρομείου.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου του εντύπου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλον, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

# FOREIGN AFFAIRS



Απρίλιος - Μάιος 2016 · Τεύχος 39

## ΑΡΘΡΑ

**Προς νέα επέμβαση στη Λιβύη** 11  
Επίλογος ή Νέος Πρόλογος;  
*Αλέξανδρος Π. Μαδδιδιάς*

**Τριπλή παγίδα** 16  
Η Τουρκία του Ερντογάν και η Δύση  
*Παναγιώτης Σκιδιάς και Αντώνης Κλάψης*

**Γιατί θα αποτύχει η Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση** 24  
Η αντιστροφή της πυραμίδας  
*Παναγιώτης Α. Καράμπεδας*

**Ανισότητα και παγκοσμιοποίηση** 36  
Πώς οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι  
καθώς οι φτωχοί καλύπτουν την απόσταση  
*Francois Bourguignon*

**Η παράτυπη μετανάστευση στην Ευρώπη** 44  
Τα προβλήματα ασφαλείας των Ευρωπαίων  
και των μεταναστών  
*Χρήστος Νίκας και Δημήτριος Ασπιάσιος*



## Τριπλή παγίδα

Η Τουρκία του Ερντογάν και η Δύση

*Παντελής Σκληάς και Αντώνης Κλάψης*

Για δεκαετίες η Τουρκία θεωρείτο ο πιο σημαντικός και αξιόπιστος σύμμαχος της Δύσης στην Μέση Ανατολή ανάμεσα στα μουσουλμανικά κράτη της περιοχής. Αυτή η αντίληψη παρέμεινε σταθερή τόσο στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, κατά την διάρκεια του οποίου εντάχθηκε στο ΝΑΤΟ (1952) και έγινε συνδεδεμένο μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (1963), όσο και στα πρώτα μεταψυχροπολεμικά χρόνια[1]. Η περίπτωση της Τουρκίας προσλαμβάνονταν από τους περισσότερους Δυτικούς

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΚΛΙΑΣ είναι καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, Διευθυντής του Κέντρου Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής Οικονομίας και Διακυβέρνησης.

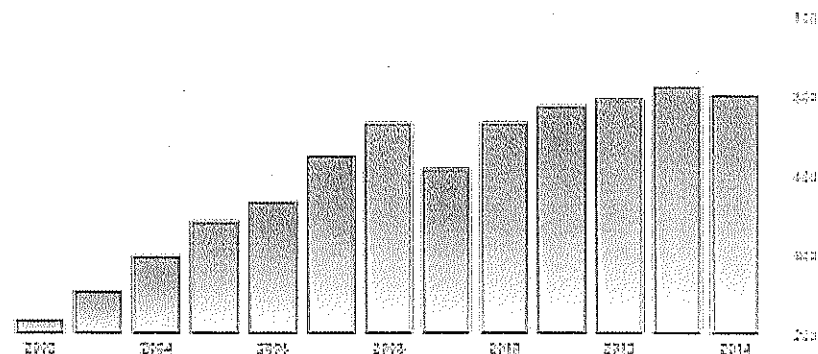
Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΛΑΨΗΣ είναι διδάσκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, Επιστημονικός Συντονιστής του Κέντρου Διεθνούς και Ευρωπαϊκής Πολιτικής Οικονομίας και Διακυβέρνησης.

ισθύνοντες ως εξαιρετική, καθώς αποτελούσε την μοναδική μουσουλμανική χώρα που εμφανιζόταν να έχει ενστερνιστεί τις περισσότερες από τις θεμελιώδεις αξίες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας – αν και παρεκβάσεις από αυτή την πορεία δεν ήταν σπάνιες ως αποτέλεσμα των παρεμβάσεων των ενόπλων δυνάμεων στην τουρκική πολιτική ζωή. Έτσι, στα μάτια πολλών Δυτικών η Τουρκία αποτελούσε το πρότυπο για την επέκταση του δημοκρατικού μοντέλου στα αραβικά κράτη της Μέσης Ανατολής.

Ωστόσο, μετά την άνοδο στην εξουσία το 2002 του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, έχει υπάρξει μια σταδιακή αλλά σημαντική στροφή στον διεθνή προσανατολισμό της Άγκυρας. Ο Ερντογάν και οι συνεργάτες του τάχθηκαν υπέρ της υιοθέτησης μιας πιο ευέλικτης και ενεργητικής εξωτερικής πολιτικής: Οι απόψεις και οι θεωρίες του Αχμέτ Νταβούτογλου έπαιξαν σημαντικό ρόλο προς αυτή την κατεύθυνση[2]. Στόχος αυτής της νέας εξωτερικής πολιτικής ήταν η ανάδειξη της Τουρκίας σε μείζονα δύναμη όχι μόνο στο περιφερειακό επίπεδο της Μέσης Ανατολής, αλλά και στην ευρύτερη ευρασιατική ή ακόμα και στην παγκόσμια κλίμακα. Λόγω του ισλαμιστικού του υπόβα-

Πίνακας 1

ΑΕΠ Τουρκίας (σε δισ. δολάρια ΗΠΑ)



Πηγή: [www.tradingeconomics.com](http://www.tradingeconomics.com) / Παγκόσμια Τράπεζα

θρου, ο Ερντογάν ήθελε να δει την Τουρκία να καθίσταται ηγέτιδα του μουσουλμανικού κόσμου. Οι επιτυχίες της κυβέρνησής του στον οικονομικό τομέα, όπως εύγλωπτα αποτυπώθηκαν στην σημαντική αύξηση του τουρκικού ΑΕΠ (βλ. Πίνακα 1), διευκόλυναν τα φιλόδοξα σχέδιά του στην εξωτερική πολιτική.

Με αυτά τα δεδομένα, ο φιλοδυτικός προσανατολισμός της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής έμοιαζε απόλυτα διασφαλισμένος. Όμως αυτή η εντύπωση βασιζόταν πάνω σε τρεις απατηλές υποθέσεις.

Πρώτον, ο Ερντογάν εφάρμοζε μια οικονομική πολιτική, η οποία αφενός γινόταν αντιληπτή στη Δύση ως φιλελεύθερη, και αφετέρου δημιουργούσε μια νέα

δυτικόστροφη ελίτ. Ωστόσο, το «οικονομικό θαύμα» του Ερντογάν είχε εγγενείς περιορισμούς, οι οποίοι αποτυπώνονται, για παράδειγμα, στις ισχυρές πιέσεις που δέχεται η τουρκική λίρα (βλ. Πίνακα 2). Ταυτόχρονα, η δυτικόστροφη πλούσια ελίτ δεν αποτελούσε παρά ένα ελάχιστο κλάσμα του συνολικού πληθυσμού, ο οποίος στην μεγάλη του πλειοψηφία δεν καρπώθηκε τα οικονομικά οφέλη. Το γεγονός αυτό αντανακλάται και στην εκλογική γεωγραφία. Οι πλουσιότερες και πιο κοσμικές δυτικές τουρκικές επαρχίες στις ακτές του Αιγαίου δεν υποστηρίζουν το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης. Αντίθετα, το κόμμα του Ερντογάν επικρατεί με μεγάλη διαφορά στο εσωτερικό της Ανα-



στρατηγική της Δύσης[6].

Η στάση της Τουρκίας στο προσφυγικό/μειναστυτικό ζήτημα δημιουργεί επίσης τριβές με τα Δυτικά κράτη και ιδιαίτερα με εκείνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εξαπτίας του συνεχιζόμενου πολέμου στην Συρία, εκατομμύρια πρόσφυγες έχουν συρρεύσει στο τουρκικό έδαφος. Οι περισσότεροι από αυτούς επιδιώκουν να προωθηθούν προς χώρες της κεντρικής και της βόρειας Ευρώπης, όπου ελπίζουν ότι θα μπορέσουν να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσής τους. Δεδομένων των περιστάσεων, ο δρόμος που αναγκαστικά επιλέγουν περιλαμβάνει την διέλευση του Αιγαίου: Με ενδιάμεσο σταθμό κάποιο από τα ελληνικά νησιά, οι πρόσφυγες κατευθύνονται στην συνέχεια προς τα σύνορα της Ελλάδας με την ΠΓΔΜ και από εκεί προς τους τελικούς προορισμούς τους. Εκμεταλλευόμενοι την ευνοϊκή συγκυρία που προκύπτει λόγω της προσφυγικής κρίσης, το ίδιο δρομολόγιο επιχειρούν να ακολουθήσουν και πολλές χιλιάδες παράτυποι μετανάστες. Εκείνο που συστηματικά κάνει η Τουρκία εδώ και αρκετούς μήνες είναι να αφήνει ανοιχτή την σιρόφιγγα της ροής προσφύγων και μεταναστών προς την Ελλάδα. Η Άγκυρα χρησιμοποιεί αυτήν την ροή ως διαπραγματευτικό όπλο για την αναβάθ-

μιση της σημασίας της, αλλά και για την εξασφάλιση ωφελημάτων σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο (όπως, για παράδειγμα, συνέβη με την συμφωνία στην οποία κατέληξε τον Νοέμβριο του 2015 με την Ευρωπαϊκή Ένωση και η οποία προβλέπει την χορήγηση οικονομικής ενίσχυσης συνολικού ύψους 3 δις. ευρώ από την πρώτη προς την δεύτερη, με παράλληλο άνοιγμα κεφαλαίων στις ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας). Μολονότι είναι μάλλον απίθανο ο Ερντογάν να επιδιώκει πραγματι την πλήρη ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (κάτι που, έτσι κι αλλιώς, είναι πρακτικά αδύνατο λόγω των ισχυρών αντιδράσεων στο εσωτερικό της τελευταίας), είναι σαφές ότι επιθυμεί να αποκομίσει τα μέγιστα δυνατά οφέλη από την προσφυγική και μεταναστευτική κρίση.

Παράλληλα, οι εν εξελίξει διαπραγματεύσεις για το Κυπριακό ανάμεσα στον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Νίκο Αναστασιάδη και τον ηγέτη των Τουρκοκυπρίων Μουσταφά Ακιντζί, είναι πιθανό να θέσουν την Τουρκία ενώπιον του διλήμματος εάν θα συναινέσει στην επίλυση του προβλήματος ή όχι. Είναι προφανές ότι χωρίς την έγκριση της Άγκυρας, καμία συμφωνία δεν μπορεί να εφαρμοστεί, έστω κι αν αυτή έχει



REUTERS/Yuri Gripas

Ο Τούρκος πρόεδρος Ταγίπ Ερντογάν με την σύζυγό του Εμινέ φθάνουν στην βάση Ανιριους έξω από την Ουάσιγκτον, στις 29 Μαρτίου 2016, για να παραστεί στην Σύνοδο για την Πυρηνική Ασφάλεια.

γίνει αποδεκτή από τους Τουρκοκύπριους. Από αυτή την άποψη, είναι βέβαιο ότι εκείνο που θα προτάξει η κυβέρνηση Ερντογάν είναι η εξυπηρέτηση των στρατηγικών συμφερόντων της Τουρκίας, ακόμα κι αν κάτι τέτοιο συνεπάγεται τον τερματισμό μιας λύσης που θα έχει την υποστήριξη της διεθνούς κοινότητας.

Στο ευρύτερο γεωπολιτικό πεδίο, η νεο-αυτοκρατορική εξωτερική πολιτική του Ερντογάν φέρνει την Τουρκία σε αντιπαράθεση με την Ρωσία. Οι σχέσεις ανάμεσα στην Άγκυρα και στην

Μόσχα διέρχονται εδώ και καιρό περίοδο κρίσης. Η κατάρριψη ρωσικού πολεμικού αεροσκάφους από την τουρκική αεροπορία τον Νοέμβριο του 2015 όξυνε ακόμα περισσότερο την ένταση ανάμεσα στις δύο πλευρές, απειλώντας να οδηγήσει σε πλήρη ρήξη, με απρόβλεπτες συνέπειες. Έστω κι αν η κλιμάκωση της κρίσης προς το παρόν έχει αποφευχθεί, η ανοιχτή ψυχρότητα που επικρατεί στις ρωσοτουρκικές σχέσεις απειλεί ταυτόχρονα να επιδεινώσει τις σχέσεις της Δύσης με την Μόσχα.

Τους ο Ερντογάν να εγείρει  
 ανθρώπους όταν το παραρτήμα  
 καθοκράτει το Ιράν δεχτηκε να  
 υπογράψει διεθνή συμφωνία για  
 τον έλεγχο του πυρηνικού του  
 προγράμματος, σε αντιπαράθεση  
 για την άρση του οικονομικού  
 εμπάργκο που εδω και πολλά  
 χρόνια είχε επιβληθεί στην Τεχε-  
 ράν. Αυτή η συμφωνία, εάν  
 εφαρμοστεί ορθά και αποτε-  
 λήσει το πρώτο αποφοροτικό  
 βήμα για την εξόδο του Ιράν  
 από την απομόνωση (και που  
 ήδη συμβαίνει), είναι βέβαιο ότι  
 θα αλλοιάσει άρδην τα γεωπολι-  
 τικά δεδομένα στην ευρύτερη  
 περιοχή της Μέσης Ανατολής. Σε  
 αυτή την περίπτωση, ένας νέος  
 περιφερειακός ανταγωνισμός θα  
 εμφανιστεί απέναντι στην  
 Τουρκία, η οποία εξακολουθεί να  
 μετράει τον εθνικό βόθρο της  
 Άγκυρας σε διεθνές επίπεδο.  
 Το ερώτημα που προκύπτει  
 από την ανάλυση που προηγή-  
 ηκε είναι εάν ο Ερντογάν επι-

- [1] Bruce R. Kuniholm, "Turkey and the West", Foreign Affairs, Vol. 70, No. 2 (1991), pp. 34-48.  
 [2] Αχμέτ Νιρβουρτζόγλου, Το στρατηγικό βάθος. Η διεθνής θέση της Τουρκίας (Αθήνα: Πολίταια, 2010).  
 [3] Human Rights Watch, Turkey's human rights rollback. Recommendations for reform (Washington DC: Human Rights Watch, 2014).  
 [4] M. Sheharyar Khan, "The transformation of Turkish foreign policy towards the Middle East", Policy Perspectives, Vol. 12, No. 1 (2015), pp. 31-50.  
 [5] Ahmet T. Kuru, "Turkey's failed policy toward the Arab Spring: Three levels of analysis", Mediterranean Quarterly, Vol. 26, No. 3 (2015), pp. 94-116.  
 [6] Till F. Paasche & Michael M. Gunter, "Revisiting Western Strategies against the Islamic State in Iraq and Syria", The Middle East Journal, Vol. 70, No. 1 (2016), pp. 9-29.

**ΠΑΡΑΤΟΜΕΣ:**

**ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:**

Νιρβουρτζόγλου, Αχμέτ, Το στρατηγικό βάθος. Η διεθνής θέση της Τουρκίας (Αθήνα: Πολίταια, 2010).  
 Human Rights Watch, Turkey's human rights rollback. Recommendations for reform (Washington DC: Human Rights Watch, 2014).  
 Kuniholm, Bruce R., "Turkey and the West", Foreign Affairs, Vol. 70, No. 2 (1991), pp. 34-48.  
 Kuru, Ahmet T., "Turkey's failed policy toward the Arab Spring: Three levels of analysis", Mediterranean Quarterly, Vol. 26, No. 3 (2015), pp. 94-116.  
 Paasche, Till F. & Michael M. Gunter, "Revisiting Western Strategies against the Islamic State in Iraq and Syria", The Middle East Journal, Vol. 70, No. 1 (2016), pp. 9-29.  
 Khan, M. Sheharyar, "The transformation of Turkish foreign policy towards the Middle East", Policy Perspectives, Vol. 12, No. 1 (2015), pp. 31-50.